

Lienz. 7. 11. 45. Št. 10

Lažniki

Mlad si še in majhen. Pred tabo je na široko odprta cesta življenja.

Morda si že na tej kratki poti skozi življenje srečal človeka, ki je zjutraj in zvečer prav prisrčno molil: "Očenaš..., odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!" pa je vkljub temu ohranil v srcu mržnjo in sovraštvo do tistih, ki so mu storili navidezno ali malenkostno krivico.

Srečal si morda tudi ljudi, ki govorijo: "Gospod Bog je moja edina sreča", po drugi strani pa so lakomni ter noč in dan mislijo, kako bi si krivično pridobili čim več bogastva.

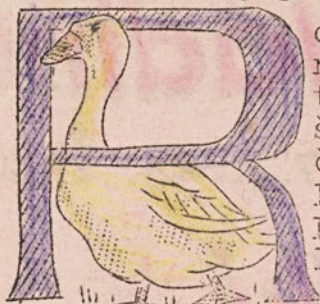
Spet druge si slišal govoriti, da želijo rajši umreti, kot grešiti. Pa to so same besede, kajti v svojih dejanjih živi tako, kot bi Boga sploh ne bilo.

Veš, vsi ti so čisto navadni lažniki, ker s svojim hlinjenjem hočejo prevariti neskončno pravičnega Boga.

Bodi resnicoljuben in govori vedno to, kar v resnici tudi storiš!

Sv. Martin

K njegovemu prazniku 11. novembra.

Ro- odil se je 1.316 v Sabariji na Ogrskem. Kot petnajstleten dečko je stopil v vojaški stan in kmalu postal častnik v mestu Amiensu na Francoskem. Bil je še pogan. Pa ga je kmalu srečala milost božja.

Bilo je pozimi. Martin je jezdil na svojem belcu ven iz mesta proti bližnji vasi. Pred mestnimi vrati je srečal berača, ki je bil odet v borbene cunje in se je ves tresel od mraza. Stegoval je premražene roke in prosil miloščino. A ljudje so hoteli dalje, ne meneč se za reveža. Martin ni imel denarja, imel pa je topel vojaški plašč. Brez pomisleka potegne meč, prereže plašč in da polovico revežu.

Naslednjo noč je imel Martin čudovite sanje. Prikazal se mu je sam Kristus v spremstvu angelov, ogrnjen v tisto polovico plašča, katerega je daroval beraču. Božji Odrešenik je dejal angelom, ki so ga spremljali: "Glejte, s tem plaščem me je odel Martin!"

Bog mu je to dobro delo poplačal s posebno milostjo: spreobrnjen se je in se dal krstiti, postal je duhovnik in celo škof v mestu Toursu na Francoskem.

Danes častimo sv. Martina kot velikega svetnika in zavetnika vseh revežev.

Otrokova molitev

Ljubi Jezušček v nebesih,
pridi k meni spat nocoj!
Se je prostor tu v baraki,
teta Manca spi z menoj.

Mamico se zjutraj deli
v črnc ozko posteljco.
Nič ni rekla, veš, od včeraj
spančka, da ji bolje bo.

Ali brátec Vinko dela
ptičev zame kaj z lesa?
V maju šel je prcč s soldati...
Ali je že zdaj doma?

Dobri Jezušček v nebesih,
pridi kmalu, kmalu spat!
Veš, drugače te stražarji
ne pustijo več do vrat.

Re-o

Fr Bazilij: Krompirčkove 390dbe

SPELUZA IN MITNIČAR.

o, krompirček je bil končno le krščen. Fantek je živel odslej pod budnim materinim varstvom in rasel, ter lezel na široko, da je bil skoraj v resnici podoben krompirčku. A Bog ne daj, da bi to kdo povedal Špeluzi! Še name bi se spravila, ako bi brala te vrstice.

Toda zašli smc vstran. Povedal bi vam rad, kako se je Špelu-

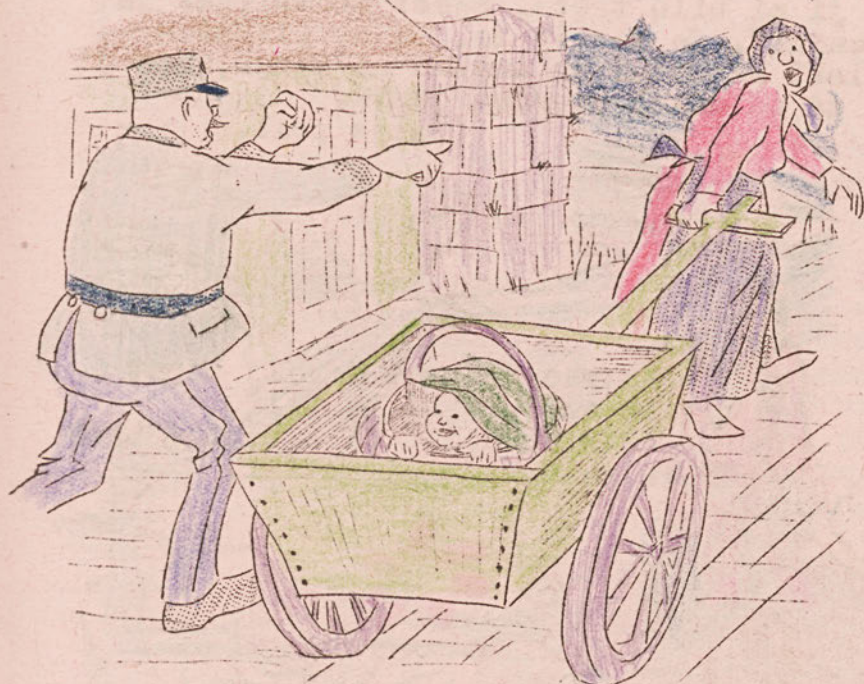
za pričkala z mitničarjem.

Krompirčkova mati je imela njivo, ki je ležala izven obzidja prismcdalske prestolice. Mnogo dni je prebila na njej. Nekoč je vzela s seboj tudi svojega paglavca. Ko ga je po končanem delu peljala na vo = zičku domov, je Krompirček zlezel v košaro in jo pokrnil z materinim predpasnikom.

"Hoj, ženska, kaj pa pelješ v cajni?" je zaklical mitničar pri mestnih vratih.

Špeluza je peljala dalje in mu nič hudega sluteč zabrusila: "Nič. Moj Krompirček je v njej."

"In temu praviš nič? Kar hitro nazaj in tri groše!" je stekel možic za materjo.

"Krompirčka pa že ne dam!" je kričala in kar najhitreje vlekla voziček za sabo. Mitničar pa za njo. Nastal je vik in krik, da je vse drlo skupaj.

"Denar ali pa cajnc!" je vztrajal pri svojem uradnik. Špeluza pa ga je na ves glas primerjala s samim ljudožrcem, če zaradi ubogega Krompirčka zahteva mitnino.

Fantek v cajni pa je postal radoveden, kaj se dogaja. Potegnil je predpasnik raz sebe in zaklical: "Klompil, klompil!" Vse se je smejalo, mitničar pa je osramočen in jezen izginil za mestna vrata.

Poslej je imela Špeluza pred njim mir. V jeseni je vozila s svoje njive ves teden krompir v mesto, ne da bi enkrat samkrat plačala zanj mitnino. Pa se lagati

se ji ni bilo treba. Samo: "Krompirček je v cajni", je zaklicala, pa se prisno - dalski mitničar še zmenil ni zanjo, ampak ji je že od daleč pokazal jezik.

(Dalje prih.)

Za vse je svet dovolj bogat
in srečni vsi bi bili,
če kruh delil bi z bratom brat
s prav srčnimi čutili.

Kako je vrag pipo kadil

Matevžev očka je bil že precej v letih, a bil je še vedno navdušen lovec. Vsako jutro je vzel na ramo puško in jo mahnil na Kozje stene pogledat, če se je čez noč ujela divjad v nastavljene mreže ali pa da izsledi gamsa in mu pošlje malo svinca med rebra. Pred večer se je vesel vračal domov, včasih z zajčkom, drugič z lisičko ali celo srnico.

Nekega dne pa so Matevžev očka prav slabe volje koračili po gozdu. Sonce se je že spuščalo nad Zeleni vrh, a lovec je bil

še praznih rok. Izmučen sede na amrekov parobek, da bi se malo odpočil. Iz žepa potegne staro pipo in mehur s tobakom. V pipo natlači krepek zalogaj, prižge in zamišljeno puha goste oblačke dima...

Tedaj pa vzdrami zamišljenega lovca konjski paket. Ozre se in kaj vidi? Po stezi se mu bliža grda pošast. Bila je vsa kosmata: na veliki, nerodni glavi sta ji štrlela dva kozlovska roga, na njih pa je bil nataknjen star cilinder. Na nogah je imela konjske podkve, pod katerimi so se delale iskre, kakor pod kladivom strica Jaka, kadar tolče po razbeljenem železu.

Matevžetovemu očku je postalo kar vroče in mravljinici so mu jeli gomazeti po hrbtu. Že je zgrabil za puške, da bi se bra=

nil, tedaj ga pa pošast, ki je bil sam peklenšček, ogovori: "Stric, posodi mi pipo, da bom malo potegnil."

Tedaj pa se Matevžev očka prav pametne domislijo: "Na, zate bo boljša tale večja," in mu porinejo puškino kopito v gobec.

Vrag je bil zadovoljen in krepko stisne cev. "Sedaj ti bom pa še prižgal!" rečejo Matevžev očka in sprožijo petelina.

"Bumf"- je zagrmelo in vrag se je znašel na tleh!

"Sedaj sem ga pa", si mislijo očka. Pa nič! Vrag mirno vstane, izpljune šibre in de: "Na pipo nazaj. Tvojega tobaka ne bom kadil; ima prehud dim", in jo odkopita v mrak.

Matevžev očka pa krene počasi proti domu, vesel, da jo je tako poceni odnesel.

Za smeh

V ŠOLI.

Učitelj je stavil učencu vprašanje, učenec pa je molčal.

Učitelj: "Ali je vprašanje tako težko?"

Učenec: "Vprašanje ni težko, ampak odgovor je težak!"

POJASNILO.

Kmet vpraša sosedovega hlapca: "Od kdaj pa imate pri vas osla?"

Hlapec: "Od onega dne, ko sem jaz prišel k hiši."